

חנה זינגר ז"ל

בת מנוחה ובן-ציון

נולדה: כ"ז אב ה'תרע"ג - 30/08/1913
 עלתה לארץ: כ"א חשוון ה'תרצ"ה - 30/10/1934
 נפטרה: כ"ז תשרי ה'תשנ"ד - 12/10/1993

בדיוק לפני חודשיים מלאו לחברתנו חנה ז"ל 80 שנה. היא נולדה בפולין כבת יחידה להוריה, אשר הרעיפו עליה כל-טוב ופינקו אותה מאוד, כפי שספרה פעם.

היא למדה בבי"ס "תרבות".

כשנפטרו הוריה בעודה צעירה, גידל אותה הדוד. שם הצטרפה לתנועת "החלוץ הצעיר" ומשם פנתה ל"קיבוץ הכשרה" "ורבה". לאחר כשנה ושליש קבלה את האישור לעליה ובסתו 1934 הגיעה אלינו לקיבוץ גשר כשעדיין היה בנקודה הישנה, ולפני שעלה על אדמת דלהמיה היא אשדות-יעקב.

זו היתה תקופה של תנופת בנין ויצירה אדירים, וחנה - החלוצה הצעירה השתלבה עד מהרה בצוות הגדול של הנגריה. הצוות מנה אז 17 נגרים וביניהם שתי נשים, אחת מהן היתה חנה.

לאחר שהתפרק התא המשפחתי שניסתה לבנות, לא ניסתה יותר. היא הסתגרה יותר ויותר בתוך עצמה, ערירית ובודדה. לעיתים רחוקות היתה נוסעת לבקר את בת-הדוד בחיפה.

בארכיון מצאנו דיווחים קצרים מאוד על הקורות אותה: חנה נבחרה לועדת-קלפי... חנה לקחה ב"קזחת-טרופיקה"... חנה עברה ניתוח רציני ושלומה טוב עכשיו...

חנה תבשל לילדי בי"ס שיצאו לקייטנה בגשר הזיו... חנה התגייסה לחודש ימים לעזרת חברי קיבוץ "מגל" הצעירים והדריכה אותם בהילכות מטבח ובישול...

חנה סרבה בכל תוקף להתראיין ולספר על עברה, ובשום פנים לא הסכימה להצטלם. ואמרה: מה זה כל-כך חשוב? היו עוד הרבה חלוצים כמוני. יחד עם זאת, פה ושם, נהנתה מדי פעם לספר על תקופת עבודתה בנגריה. ואח"כ שנים רבות בחזר-האוכל והמטבח של בית-החינוך בדגניה.

בשעות הפנאי שאחרי העבודה נהנתה מאוד לטייל עם קבוצה גדולה של חברים מהעמק כאשר המוביל והמדריך היה זלמן וינוגרדוב (בית-זרע).

לאחר שרגליה נחלשו וטרבו לשאתה למרחקים גדולים, עדיין היתה עושה מאמץ כביר כדי להגיע למועדון הותיקים לשמוע הרצאות. הכי הרבה נהנתה בחברת החברות בחוג לתנ"ך שבהדרכת ישעיהו יבל"א.

הרבה שנים עבדה חנה בתיקון גרביים ובגדי טריקו, אך... הזמנים השתנו. היום ארונות הבגדים שופעים ואין צורך כמו פעם לתקן ולהטליא, טלאי על-גבי טלאי... העבודה התמעטה וחלכה. חנה נכנסה למצבי-רוח קשים. קירות חדרה היו לה לזרא... היא רצה לצאת לעבוד, להרגיש שהיא נחוצה, שזקוקים לה.

זמן-מה עבדה אתנו בארכיון. אח"כ ניסתה להביא תועלת בשקילת ואריזת מצרכים שונים במרכולית, לפני שהתאחדה עם הכל-בו...

וכשנדמה היה לה שכלו כל הקיצין, היתה מאושרת שהזמינו אותה לעבוד במתפרה. אסירת-תודה היתה וידעה להעריך את מה שעשו בשבילה חברים. היא נשארה בקשרים טובים עם הניה ואורי שאימצו אותה ב"שבוע הקשיש" ועם מי שהזמינו אותה להיות עמם ביחד בחדר האטום בשעות החרדה של "מלחמת המפרץ" הזכורה לרע.

היו לה שיחות ארוכות עם חנוך ראובני ז"ל שהיה שכן במשך עשרות שנים, ועם חדוה בתו תבל"א שהיתה קונה ומביאה לה מהעיר הגדולה את כל מה שבקשה ממנה.

כאשר חלתה או שברה יד ולא יכלה לטפל בעצמה, העריכה מאוד את הצוות שטיפל בה בבית אחדות, ולמרות זאת ביקשה והתפללה לא פעם, שלא תצטרך להתענות זמן רב ולהיות תלויה באחרים. שלא תאבד חט וחלילה את זכרונה. ואכן מבוקשה ניתן לה והיא נפטרה כאשר מוחה זוכר ומבין וצלול.

עצובים ומרים היו חייה של חנה. ואני תוהה: האם כך נגזר?? ואולי, אם היתה מנסה שוב (בהיותה צעירה עדיין) - היתה מצליחה לפרוץ את "מעגל הקסמים הסגור" של גורלה המר, אולי היתה מצליחה לעצב את חייה עם קצת יותר שמחה ואושר של נתינה וקבלה... היא חדלה לבוא לחדר-האוכל, ולהשתתף עמנו בערבי-שבתות, במסיבות ובחגים. אפילו לאכול ביחד מאנה. על הכל ויתרה... נעלה את הדלת והגיפה את התריסים, אולי מפחד פן תפגע יותר...

תם סיפורה של חנה. אשה, לבדה.

יהי זכרך ברוך.

עמליה ד.

יום הקבורה: כ"ח תשרי תשנ"ד